

МАТИ ЖДАЛА

Біля хати, поза тином, зеленіє рута,
А в хатині - стара мати, синами забута.
Три синочки, як соколи, вискочили з двору,
І в столиці зручно сіли вони в добру пору.
Тепер бізнес їх поплутав, прибавляє сили,
А поїздка в гніздо рідне не дає поживи.
Цього мама не відчула, синочків чекала,
Щодень божий у надії на шлях поглядала.
Серце краялось в турботах, сили упадали,
Рідна мати до синочків у листі писала:
- Не шліть мені, сини, гроші, ви ж бо небагаті.
Я хотіла б вас побачить у батьківській хаті.
І онуки хай приїдуть, буду їх чекати.
Міцно-міцно обніму їх, як вас обнімала...
- Раптом сльози покотились, мати заридала.
Важко стало на серденьку, - в очах потемніло.
- Невже смерть прийшла до мене - в думці промайнуло.
Ні, не вмерла стара мати в цю нещасну пору,
Синам листа відписала і чекала знову.
А надії ж було більше, адже написала,
Лиш би сили збереглися.., в Бога все благала.
Біля хати, попід тином, машини стояли.
Три синочки, як соколи, до мами примчали.
Тільки мати їх не стріла, як того бажала.
Вічним сном вона заснула, забута, чужая.
Поховали сини матір, портрет у граніті,
Вона й нині виглядає: "Чи не ідуть діти?"
Ой, синочки й дочки милі, живіть, багатійте,
Та батьків не забувайте, серцем не черствійте.